

[Anne Grete Holmsgård]

der adskiller sig fra de borgerliges. Det er klart. Socialdemokratiet vil, hvis de kommer i samarbejde med de borgerlige, få nogle ting ind, som vil gøre, at den økonomiske politik vil være lidt mindre hård, men det vil være de samme grundelementer, man bygger på.

Det andet, som er vigtigt, er, at det vil sende et signal ud til fagbevægelsens medlemmer, hvilket betyder, at passiviteten og modløsheden vil blive langt større. Derved handlingslammer man det eneste gods, som kan skubbe på en anden udvikling end den, der foregår i øjeblikket. Vi ved jo godt, at skal der virkelig ske ændringer, så sker de kun, hvis fagbevægelsens medlemmer, hvis boligbevægelsens medlemmer, hvis alle de folk, der sidder uden for Christiansborgs mure, virkelig kommer op på dupperne, går ud i en kamp, selv om vi godt ved, at det er forbundet med store omkostninger i dag, selv om vi ved, at det er svært at gå ud i den, er hårdt at gå ud i den. De må lægge pres på folketinget, navnlig på det største arbejderparti, på socialdemokratiet, for før det pres bliver en realitet, sker der ikke noget med socialdemokratiet.

Vi vil selvfølgelig herinde og udenfor arbejde for, at det pres bliver en realitet, for ellers kan vi se frem til en udvikling i 1980'erne, der betyder, at hver hytter sine og håber, at det ikke er dem, der kommer i fedtefadet, men hvor man samtidig har en større og større mindretalsgruppe, der får det dårligere og dårligere og er kørt ud på et sidespor.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti lægger megen vægt på statsministerens bemærkninger i redegørelsen om forhandling med partierne med henblik på at få finanslovsforslaget vedtaget. Det er vores opfattelse, at finanslovsforslaget bør vedtages med et bredt flertal. Jeg tænker her først og fremmest på socialdemokratiet, der må medvirke hertil.

Vi kan i kristeligt folkeparti ikke forestille os, at socialdemokratiet ønsker at være uden indflydelse, og vi håber meget, at socialdemokratiet vil gå ind i en konstruktiv, ansvarlig oppositionspolitik. Det er kristeligt folkepartis opfattelse, at de store politiske problemers løsning bør gennemføres med et bredt flertal her i folketinget. Det siger sig selv, at

det har umådelig stor betydning for hele samfundet, og det er vi jo alle sat til at tjene.

Men vi er også enige med statsministeren i, at den økonomiske ramme, som er lagt i finanslovsforslaget, skal holdes. Vi er meget tilfredse med, at statsministeren lover, at der skal gennemføres effektive foranstaltninger til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Det må dog være et af de elementer, der kan bevæge socialdemokratiet til et medansvar.

Det er vigtigt, at den stramme økonomiske politik fastholdes. Ellers kan vi ikke gøre os håb om, at vi kan bevare vores sociale standard eller vort velfærdssamfund.

Men det hindrer ikke, at det bliver nødvendigt at tænke nye tanker i retning af, om vi nu også bruger de økonomiske ressourcer rigtigt. Her vil jeg gerne nævne et enkelt problem vedrørende en lov, vi vedtog sidste år, nemlig om arbejdsgiverbidrag til arbejdsløshedsforsikring og invalidepension. Efter vor opfattelse bliver det nødvendigt at justere nogle af de ting, som er følgen af de love, vi har vedtaget. Her er en af dem:

Loven har fået den utilsigtede virkning, at Det Danske Missionsselskab nu pludselig skal til at betale disse bidrag for deres missionærer i udlandet. Vi ved alle, at det ikke er lovens intention, at det skal gælde mennesker, der er i udlandet, og derfor heller ikke missionærerne. For et enkelt missionsselskab, f.eks. Sudanmissionen, betyder det en merudgift på 100.000 kr. i løbet af 1983, og for samtlige missionsselskaber i Danmark betyder det over 1 mill. kr. om året.

Nu er problemet det, at disse beløb alene skal betales af indsamlede midler. Derfor håber kristeligt folkeparti, at arbejdsministeren snarest vil se på dette problem for at finde en udvej, så missionsselskaberne i samarbejde med Dansk Missionsråd og de frivillige organisationer i øvrigt kan friholdes for disse udgifter. Der er ingen rimelighed i, at bl.a. disse grupper rammes.

Jeg tænker også på, at vi herinde – det gælder stort set alle partier – taler om, at vi vil styrke de små samfund, men samtidig fastholder vi en række bestemmelser, der gør, at såvel amtsråd som kommunalbestyrelser ikke kan disponere, som de gerne ville. Jeg vil gerne spørge statsministeren – hvis han var i salen, eller hvem der nu måtte svare på hans vegne: er regeringen indstillet på inden for den fastlagte økonomiske ramme at give